

har søgt at skaffe sig alle de Materialier, der vare fornødne, for at kunne have nogen Mening om denne Sag, ikke engang er kommen saa meget ind i den, at han veed, hvem rette Vedkommende er. Han har derfor ogsaa meget heldigt stillet Interpellationen saaledes, at der kun bliver nævnt vedkommende Autoritet. Og hvem er vedkommende Autoritet? Han har verebviis talt om Amtmanden, Amtsraadsmedlemmerne, Amtsforvalteren. Der er Ingen af disse, som i det foreliggende Spørgsmaal er den rette vedkommende Autoritet, der skulde have undladt Opkrævningen af disse Afgifter; thi, som ganske rigtigt bemærket af den høitagtede Justitsminister, det er slet ikke Forordningen om Amtstueopbehold af 8de Juli 1840, som her skulde være overtraadt. Denne Underretning behøvede den meget ærede Interpellant ikke at have modtaget paa dette Sted af den ærede Justitsminister, da jeg er vis paa, at han blandt de Actstykker, han har indsamlet, ogsaa vil være i Besiddelse af Indenrigsministerens Skrivelse, dat. Kjøbenhavn 20de August 1852, hvor det, den ærede Justitsminister nylig udtalte, netop staaer fremhævet under 1ste Passus, „at der i Henhold til den ved Cancellieskrivelse af 27de August 1839 kundgjorte allerhøieste Resolution af 31te Juli s. A. ikke kan have Noget imod, at Repartitionen af den af Amtsrepartitionensfondens foresudte Thing- og Arresthuusleie, hvormed Retsvidneres Lønning ifølge Fred. af 9de Juni 1846 bliver at sætte i Classe, udsættes saalænge, indtil disse Udgifter udgjøre et Beløb, som af Amtsraadet ansees passende til at gjøres til Gjenstand for Ligning paa Jurisdictionernes Hartkorn“. Her var altsaa den fulde Hjemmel tilstede, som han gjerne vilde vide, hvor den skulde findes, til at disse Udgifter ikke ere opkrævede. Naar han havde gennemseet Sagens Actstykker, som han siger, at han har, saa vilde han have seet, at til Udgangen af 1847 var det samlede Beløb for de Herreder, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig Gjerlev og Nørre-Dalsb, løbet op til en Sum af 596 Rbd. til Løn til Arrestforvarerne og 564 Rbd. til Arresthuusleie, altsaa med et rundt Tal omtrent 1100 Rbd., der skulde fordeles paa omtrent

4000 Ldr. Hartkorn. Naar man nu virkelig vil gjøre det muligt, at disse Afgifter kunne opkræves, er det dog nødvendigt, at man bliver, til de samle sig til et saadant Beløb, at det kan repareres idetmindste med Stillinger paa hver Skjæppe; thi ellers eluderer man jo aldeles Opkrævningen eller gjør den til et høist byrdefuldt Arbejde for Vedkommende, da den ærede Interpellant jo vistnok veed, at Giere af enhver Haveplet, der i den nye Matrikul er medtaget indtil $\frac{1}{2}$ Album, skulde deeltage i Bidragene. Ligeledes undrer jeg mig over, at han talte, som om det først var i 1851, at Amtmanden skulde have sat sig i Bevægelse for at faae denne Sag fremmet, da der med Sagen følger en Skrivelse i Gjenpart, hvori Amtmanden ikke undlader at underrette Ministeriet, navnlig Indenrigsministeriet om, at han den 3die December 1847 — til den Tid var det først, at Summen var saa stor, at der fornødt kunde lignedes — anmoder Amtstuen om at foranbedige dette refunderet. Men, da det ganske rigtigt ikke er Noget, som paahviler Amtsforvalterne at opkræve, men derimod Herredsfogeden, saa vil man ikke forundre sig over, at en Mand, der tvært er saa nøiagtig og samvittighedsfuld i alle sine Embedspligter som den her omhandlede Amtsforvalter, undlod at gjøre det. Naar man tillige veed, at han kort Tid efter fik et saare forøget Arbejde ved, at Sjenden stod umiddelbart i Nærheden af det District, som var betroet til hans Varetagt, navnlig fik han Kjørselsrequisitioner o. s. v. i et overordentligt stort Antal, saa er det vist meget forstaaeligt, at han ikke var istand til strax at tage fat paa Sagen. Dersom den ærede Interpellant, der jo er mindre bekendt i dette District, vil høre sig for blandt de Beboere, som ogsaa han vil skænke fuld Tillid, vil han modtage eenstemmigt Vidnesbyrd om den Maade, hvorpaa denne Mand har varetaget sit Embede, og der er aldeles ingen Anledning til at drage ham frem som skyldig i nogen Forsømmelse. Imidlertid blev det først endelig afgjort ved en ministeriel Resolution, der er dateret 19 September 1851, at det var Herredsfogeden, hvem det paalaae at foranstalte disse Opkrævninger, og da bleve de ogsaa iværksatte. Sluttelig